

od 31. prosince 1930. Leč touto otázkou netřeba se zabývat, poněvadž v době podání žaloby — 20. dubna 1932 —, když tato žaloba měla vůbec rozhodující význam, by v obojím případě lhůta ona nebyla ještě prošla. Dovolatelův názor, že poprejudičním podindosamentem se pouze konstatuje, že jde vlastně o směnku, jíž jest považovati hned ode dne vystavení za směnku na viděnou, nemá opory v zákoně ani v povaze věci. Zákonná lhůta dvou let je lhůtou preklusivní, k jejímuž zachování jest přihlížeti z úřadu. Leč podmínkou postihu podindosatáře proti podindosantům jest, aby směnka byla včas, t. j. ve dvouleté lhůtě právě dotčené předložena přijateli k placení a aby neplacení bylo zjištěno řádným protestem, neboť to jsou předpoklady jakéhokoliv postižního nároku (§ 37 směn. zák., srovnej Grünhut II., str. 178, Czelechowsky čís. 101). Že by byla bývala žalobní směnka předložena k placení přijatelům nebo proti nim v uvedené lhůtě žalována, nebylo ani tvrzeno. Směnka nebyla však ani, jak nesporno, protestována. Jest sice pravda, že by protestu nebylo třeba, kdyby byl býval žalovaným prominut. Doložku »bez protestu« připojil podle rozsudkového zjištění Dr. V. a nikoliv žalovaný a žalovaný teprve v dovolání, tedy opožděně, uvádí, že tak učinil jako jeho zmocněnec — náležitost včasné presentace by tím však nebyla nijak dotčena (§ 38 směn. zák.). Podání žaloby proti podindosantovi nenahrazuje presentaci směnky přímým dlužníkům, i kdyby se zato mělo, že žaloba zásadně zastupuje funkci presentace. Opomenutí podstatné náležitosti, potřebné k zachování postihu, maří však postih, žaloba není proto odůvodněna, dovolání bylo vyhověti a uznati, jak se stalo. Výrok o útratách prvé a třetí stolice se opírá o §§ 41, 50 a 555 čís. 1 c. ř. s. Lhůta 14 dnů k náhradě útrat druhé stolice (§§ 41, 50 c. ř. s.) byla určena k výslovnému návrhu odpůrkyně dovolatelovy.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 20. října 1932 čj. Rv I 1536/32. Jaroslav Karas.

Uložil-li procesní soud v řízení pro rušenou držbu žalované straně pokutu pro překročení soudní záповědi obsažené v předchozím usnesení ve sporu vydaném o prozatímním opatření, jest dovolací stížnost do tohoto nesprávného postupu procesního soudu přípustna.

Ke stížnosti žalované strany do shora uvedeného uložení pokuty změnil rek. soud napadené usnesení v ten smysl, že návrh vymáhající strany, aby povinné straně byla uložena pokuta 1000 Kč, zamítl.

V důvodech uvedl: Prozatímní opatření ze dne 2. VI. 1931 č. j. C IX 1303/31/1, kterým první soud zapověděl manželům Antónínu a Marii P. uzavíratí domovní dveře z ulice do průjezdu vedoucí a zabraňovati průjezdu vozidel z ulice do dvora domu čp. 1334 navrhovateli a jeho zaměstnancům, tvoří exekuční titul zakládající

povinnost žalovaných, aby proti této záповědi nejednali. Na základě tohoto exek. titulu teprve může být povolena exekuce podle § 384 ex. ř., která se provádí s přiměřeným použitím předpisu § 355 ex. ř.

Podle posléz uvedeného ustanovení provede se exekuce k vymáhání opomenutí tím, že po povolení exekuce se pro každý zapovězený čin uloží k návrhu peněžitá pokuta nebo vazba, a to exekučním soudem.

Z toho vyplývá, že soud exekuci povolující má se omeziti na povolení exekuce. Peněžité pokuty a vazba mohou být uloženy teprve pro zapovězené činy, které po povolení exekuce byly vykonány, tedy nikoliv pro činy nastalé před vydáním usnesení exekuci povolujícího. Uložení to přísluší soudu exekučnímu.

Těmto předpisům napadené usnesení neodpovídá, neboť pokuta byla uložena, aniž by bylo předcházelo povolení exekuce k vymáhání povinnosti ze shora uvedeného zákazu plynoucí.

Jest proto napadené usnesení nezákonné a musilo být ke stížnosti změněno v ten smysl, že se návrh na uložení pokuty zamítá, když o povolení exekuce vůbec žádáno nebylo a usnesení exekuci povolující nepředcházelo.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu vymáhající strany nevyhověl. O d ů v o d n ě n í: Ježto usnesení prvního soudu bylo vydáno soudcem sporným během sporu držebního a podle § 528 c. ř. s. nejsou přípustny ve věcech rušené držby rekursy do usnesení druhé stalice, jest třeba uvažovati napřed o přípustnosti dovolacího rekursu a o tom, zda jde o usnesení ve věci rušení držby nebo o jiné usnesení.

Prvý soud jako soud sporu vydal během sporu na návrh obsažený v žalobě prozatímní opatření zákazem zavírání vrat a bránění průjezdu a průchodu jimi, a sám již v usnesení povolujícím prozatímní opatření pohrozil pro případ nevyhovění zákazu pokutou 1000 Kč nebo vazbou do 1 týdne. K dalšímu návrhu žalující strany pak uložil pokutu po 500 Kč a pro případ dalšího porušení zákazu pohrozil pokutou po 1000 Kč.

Není třeba uvažovati ani o tom, zda šlo o prozatímní opatření podle §§ 340 a násl. obč. zák., či o prozatímní opatření podle § 458 čřs., které předpokládá, že bylo vydáno za projednávání ve sporu, nebo zda jde o prozatímní opatření podle všeobecných pravidel exekučního řádu a pokud pro ně byly podmínky. Soud sporu držebního na základě vydaného prozatímního opatření řečeným zákazem nebyl oprávněn, aby určoval pokutu pro přestoupení zákazu, ani k tomu, aby ji prohlašoval za propadlou. Jeho věcí bylo jen vydati záповěď a povolit exekuci a provedení usnesení těch uložení pokut bylo věcí soudu exekučního. To plyne jasně ze srovnání § 458 čřs., §§ 382 a 355 ex. ř.

Byla-li pak navržena exekuce na základě usnesení o prozatímním opatření za účelem vymožení zákazu, byl sice první soud oprávněn k povolení exekuce, ale k provedení jejímu byl povolán soud

exekuční. Proto mohl prvý soud uložit pokutu a prohlásit ji za propadlou jen jako způsob exekuce prozatímního opatření a jeho usnesení v tom směru je usnesením spadajícím do oblasti řízení exekučního — nikoliv do oblasti řízení sporného (držebního).

Ježto podle vylíčeného stavu věci jde o usnesení exekuční, je dovolací rekurs přípustný, když rekursní soud změnil usnesení prvního soudu.

Nehledě k tomu, že by exekuční soud byl povinen podle § 358 ex. ř. vyslechnouti odpůrce o návrhu před povolením vnučeného provedení zákazu, správně uznal rekursní soud postup prvního soudu za nesprávný a správně neuznal na propadnutí pokuty.

Vede-li se exekuce, aby bylo vymoženo opomenutí, má soud, u něhož se exekuce navrhne, omeziti se na to, že povolí exekuci. Peněžitá pokuta nebo vazba mohou býti uloženy teprve pro zapovězené činy, které teprve po povolení exekuce byly vykonány, a exekučnímu soudu náleží uložit trest, a to nutno také u tohoto soudu navrhnouti (§ 355 ex. ř. a ministerské nařízení z 3. 12. 1897 č. 25.801 ministerský věstník č. 44 odst. prvý).

Proto rekursní soud právem zamítl návrh, aby pokuta byla uložena pro čin, který byl vykonán před povolením exekuce, nehledě ani k tomu, že soud sporu k uložení pokuty nebyl povolán.

Stěžovatel má neprávem za to, že povolené prozatímní opatření není exekučním titulem, nýbrž samo exekučním opatřením.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 4. března 1932, č. j. R I 2/32/1. Dr. Jar. Koutník.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Vrchní fin. rada Dr. Filip Petříček, přednosta adm. odd. V. zem. fin. ředitelství v Praze: **Systematický výklad zákona o úlevách konversních** podle zákona ze dne 22. února 1907, č. 49 ř. z., s příslušnými zákony a nařízeními. — Vydal nákladem vlastním. Str. 128. Cena 20.— Kč.

Z oboru poplatkového práva těší se teď poplatková osvobození při konversi peněžních dluhů největšímu zájmu veřejnosti. Můžeme tedy vítati, že se nám tu dostává výkladu o systému těchto poplatkových úlev, a to od autora, o jehož odborných znalostech právě v tomto oboru poplatkového práva nemůže býti pochybností, který tedy je legitimován, aby řešil sporné otázky, jimiž se ještě judikatura správního soudu nemohla zabývat. Kniha jest založena na dosti širokých základech, vychází z obecných předpisů poplatkového práva o listinách, týkajících se zápůjček a změny dlužnického poměru a srovnává, pokud tato ustanovení byla modifikována zákonem č. 49/1907 ř. z. o konversních úlevách. Autor probírá na začátku jednak prohlášení, mající za